

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Tractatus De Brevissima Ad Perfectionem Via, hoc est De
Perenni Divinæ Voluntatis Intentione, Executione,
Apprehensione**

Družbicki, Kaspar

Coloniae, 1723

Caput. XIV. Quibus mentis affectibus Divina Voluntas sit a nobis
exercenda.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55395](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55395)

CAPUT. XIV:

Quibus mentis affectibus Divina Voluntas sit a nobis exercenda.

79. FErme hætenus solum Intellectum instruxi, quâ ratione se in hoc altissimo exercitio gerere, quomodo illud sibi familiare debeat reddere: instruendus etiam est affectus; sive voluntati sunt suggerendi affectus, quibus voluntatem DEI exercere & intendere quis possit.

Ac primum omnium, Amore vehementi & intenso, magnaque æstimatione rapi debet. Et quis non amet, non æstimet voluntatem Dei, quæ ipse Deus est, imò quâ solâ Deus nobis bonus est? Nullo enim alio attributo se nobis communicat, nisi voluntate, Nullò alio bene facit bene vult, nullo nos amat, curat, tuetur, nisi voluntate. Intellectu suo nos scit amare, creare, salvere, &c. Sed voluntate suâ creat, amat, salvat, beat: quis item non æstimet hoc exercendæ Dei voluntatis studium, quod Deus ac Christus, summi utique Magistri & rerum æstimatores fecerant, & faciunt. Liceat aliquid dicere: Fuisset in mundo æstimationo voluntatis Dei, Christus non venisset, peccatum non fuisset, infernus non fuisset; da illam & modo, extinxisti inferorum incendia.

80. *Secundo.* Reverentia Divinæ voluntatis decet nos duci ad exercitationem ejus.
Dignissima

Dignissima quippe est omni honore, omni culto, omni veneratione, quippe quæ sit Deus ipse, & per quam Deus quam maxime Majestatem suam prodit; quam Deus ipse in semetipso vel maximè veneratur (si modo in Deo est sui saltem reverentia, est certè æstimatio dignitatis, & procuratio tantum non ambitiosa, quia meritissima) adeò ut probet nihil, nisi quod è voluntate ejus factum: culpet nihil puniatque, nisi quod alienum ab ejus voluntate.

Tertio. Timori filiali & casto, dici nos 81.
oportet ad exequendum quod Deus vult. Non timeat filius Patris voluntatem transgredi, negligere, oblivisci? & quæ certior via excidendi à gratiâ, quam neglectorem invenire voluntatis Dei Times à Deo malum pænæ, time à te & fuge malum culpæ: culpa sola est recessisse à Dei voluntate.

Quarto. Humilitate, & proprie indigni- 82.
tatis, ineptitudinisque reputatione ad Dei voluntatem exequendam eundum est. Quidni enim se humiliet res vilissima, cernens se tantæ & tam puræ tam dignæ rei exequendæ, efficiendæque instrumentum assumi? Homo, actio humana instrumentum sit tam sanctæ, tam puræ, tam digne voluntatis? Magnum erat, & nimis magnum homini voluntatem Dei vel à longe intuendam ostendi, etiam ad efficiendum eam assumitur, etiam compellitur, & præmiis invitatur!

Quinto. Fiduciâ nos trahi ad id oportet ut voluntatem Dei faciamus: fiduciâ in- 83.
quam, primò facilitatis in exequendo Dei enim negotium est, quando ejus Volun-
tas

tas agitur, ego instrumentum sum, voluntas Dei materia est. Eadem voluntas artifex est: si vult benè fieri ab instrumento opus suum, adhibet industriam suam, & adhibebit sine dubio, modo non desim ego, non desim subtrahendo me, importunum aliquid de meo adferendo, quod ejus purissimæ Voluntati immisceri non possit, non deceat. Fiducia deinde tam propinqui auxilii, tam intimæ Divinæ mecum præsentia. Non est Deus, mecum præsens, cujus voluntatem in manu habeo? Voluntas certè ejus, præsentia ejus. Ergo dum facio ejus voluntatem, facio & præsentiam; & quid metuum, quo egeam, Deo præsentem? in manibus meis præsentia ejus, cum volo facio illam, & est amplius quod velim? Ita mihi præsens est, quomodo ego facio. Si Deus tibi daret potestatem, ut Deo posses præscribere decreta tuæ salutis, non esses certus de salute? non sperares saltem? Ecce voluntas ejus in manu, fac illam qualem vis. Ad hoc tibi proposita, imò & imposita est, ô homo, ut facias illam: facias, inquam, tibi salutarem, te sanctificantem, te justificantem, te roborantem, te exornantem, te cælis dignum redentem; quem inculpabis si perieris? quid amplius tibi facere DEUS debuit? En tibi dicit, Habes in manu tuâ voluntatem meam, qualem illam censes ex tuo usu, talem finge, talem forma. Voluntas mea est, ut salveris; hæc voluntas in manu tuâ est, ut eam facias; quidni facis? Volo ego pro te sententiam ferre; hanc voluntatem tibi do in manus

operatur: & ita hoc ipsum non hominis, sed Dei est, in quo vera & genuina hominis expropriatio est. Nam nihil homo videt in opere suo suum, Non externum opus, quia hoc Dei est; non voluntatem operis, quia hæc etiam Dei est ideo enim opus fecit, quia illud Deus fieri voluit; non executionem ejus Divinæ voluntatis, quia etiam hæc Dei est, Deus enim hanc executionem voluit, quando opus fieri voluit. Non executionis modum & circumstantias, quia & has DEI voluntas præscripsit, & absorpsit. Non libertatem executionis, quia & hoc ipsum Deus voluit, & ideo executus est, quia Deus libere excerceri, fierique suam voluntatem voluit; præterquam, quod illam DEUS fecit, & homini dedit. Unde jam homo in opere suo, ut dicebam, nihil videt suum, sed omnia Dei, & ubique Deum, ne opus quidem sed solam Dei voluntatem, quæ tam opus, quàm omnes alias circumstantias ejus ita sibi vendicavit, ut quidquid sit in eo, totum sit voluntas Dei totum Dei.

Decimo. Atque ex hoc non possunt non surgere in homine exultationes mentis, quies animi, lempida quædam præsentis & vicini Dei contemplatio, exultatio ejusdem, amplexus & basia: dum se homo à sui servitio exemptum, totum Dei factum, instrumentum Dei redditum, in Deum absorptum, à Deo regi, Deo vivere, hoc est per Deum, & propter Deum, suos actus, Dei actus, se non in se sed in Deo durare, moveri, vivere, esse, agere, videt.

Hos

Hos scilicet omnes actus & affectus homo pro suo modulo, nunc hos, nunc illos sentire, & afferre deberet ad voluntatem Divinam, quando eam executurus est. Hos etiam haurire deberet ex eadem, quando eam executus est: hos denique quando in se & quanto in se plus minusve experietur, tanto plus tantoque minus se in hoc exercitio beatissimo profecisse intelligere debet. Horum affectuum aliquorum saltem praxim attexere, mihi visum est, ad cuius normam alii affectus exerceri poterunt, cum voluntas Dei agnita intendenda erit in opere. Ergo ubi cognovi Voluntatem esse Dei, ut v. g. orem nunc, dicam corde vel etiam ore. *Est voluntas tua domine, ut ego non ore, amo istam Voluntatem tuam valde, & ideo orare jam volo. Est Voluntas tua Domine, ut ego nunc studio scientia mea occupem: Gaudeo hanc esse voluntatem tuam, eamque exosculor, atque jam exequor. Est voluntas tua Domine, ut cibum summam: O mi Deus etiamne hoc tibi placuit velle à me fieri? facio pure quia tu ita, vis. Est voluntas tua Domine, ut ego scribam: tantine sum ego tibi vermiculus, & minima portio creatura tua, ut dignum ducas tuam mihi Voluntatem ostendere & pro me illam perficere? Fiat Voluntas tua. Vel: Non sum dignus ut faciam Voluntatem tuam, quia tamen tu vis, fiat Domine à me, & per me.*

Hæc sufficient. Et quia res hæc magni momenti est, adeo ut totius structuræ sit basis & cardo, Considerationem apponam, quâ hæc omnia, quæ hæctenus fusius dicta sunt, in unum contraham, fontesque

tum præcedentis capitis præxiarum, tum hæc expositorum affectum explicabo, quo in promptu sit, mentem ad hujus exercitii saluberrimi usum identidem excitare, atque prædictorum memoriam refricare.

CAPUT. XV.

Consideratio ad cognitionem, amorem, exercitationem Divinae Voluntatis mentem permovens, Et prædictorum summam magnâ parte completens.

87. **L**ongior hæc (ut patebit) erit Meditatio, in quibusdam etiam punctis difficilior; cogit enim sic rei necessitas, magnitudo, obscuritas. Erit tamen fecunda & practica, neque gustu privabit, abundat confictionibus intellectus, profuturisque conclusionibus: Meditantis erit, Voluntatem etiam ad id quod probabit impellere, aut impelli a Deo flagitare. Ne longitudo fastidiosa sit, octo in dies ferme distribui poterit Meditatio, idque hoc ordine quo & scribetur.

1. De Voluntate Dei secundum se.

2. De Voluntate Dei quo ad Deum; non quòd ista re distinguantur, sed quia consideratione nostrâ distinguentur.

3. De Voluntate Dei quoad Christum Dominum.

4. De Voluntate Dei quoad nos, seu quid sit in nobis?

5. De